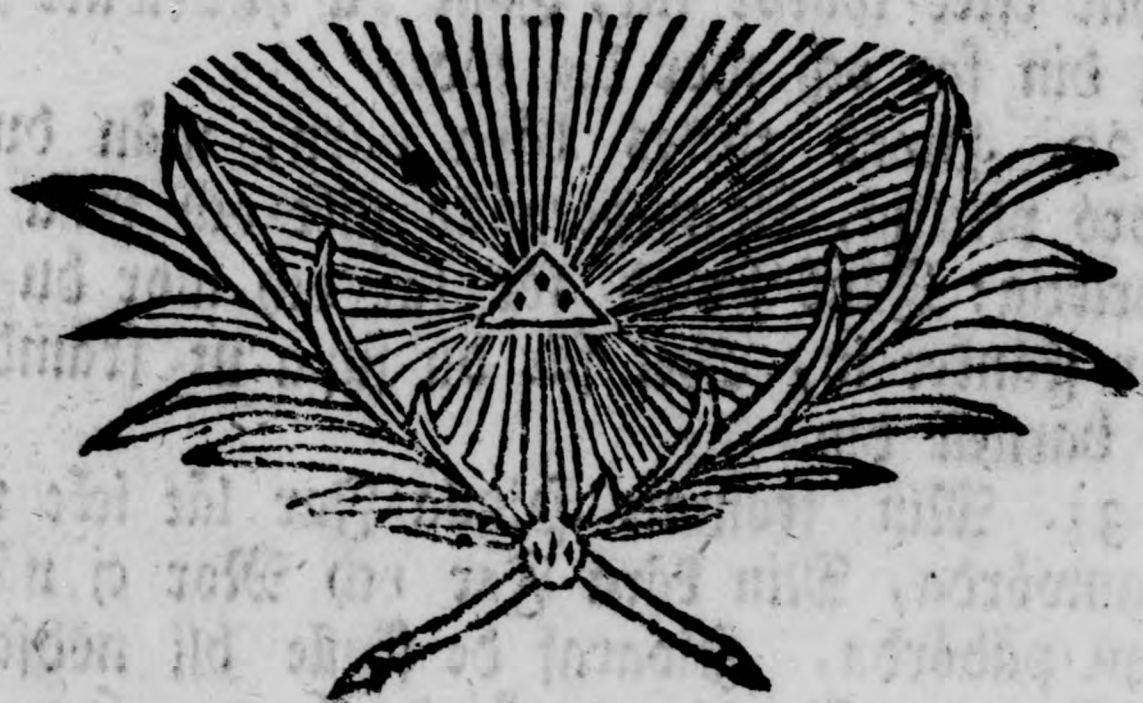

32. Gör all ting hward du gior, tänk på din
lifstid lilla: Tänk uppå ändan din, så gior
du aldrig illa. Sen kommer bot försent, för-
denkul utan prut, Tänk på din arma själ hon
winna må godt slut.

33. Annu står Himlens dörr öf allom när-
digt öppen, Gördenfull skyn den Ehr, til Him-
la-HERen löpen, Botsärdigt hjerta har han
aldrig än försmädt, det har man ej förspott,
så länge werlden står.

34. Gördenfull är befalt; Åkalla mig i nö-
den, Så wil jag hjelpa dig i lifwet och i dö-
den; Men märk öf thet ther hos, At du skal
prisa mig, Af hjertat aldramäst, när jag har
hulpit dig.

35. Ske wiljan din i alt wår Himla-Far
och HERre! Du sielf har lofwat thet med öf
ej handla wårre, An som öf nyttigt är til tinn-
lig, ewigt wål; Ty lofwa HERran GUD
med glädje nu min själ.

GS 1994

En wacker
Andelig

Sisa,

Om

Menniskans Skapelse och theß
fall, hwaruti de nu måst i swang
gående synder upräknas
och straffas.

När GUD i dagar sex, ic.

Sjunges som:

O! GUD, O! GUD så from ic.

Tryckt i Gefle, 1778.

I.

När GUD i dagar sår sin verk fullbordat
hade, Säg han at alt war godt, Ja
gansta godt; ty glader War Adam och des
Fru med alla lefwand djur, I floder, lust och
skog, hwar efter sin natur.

2. Then tiden då war godt i werlden til at
lefwa; Ond lufstar war ej til, som brydde A-
dam Eva, Så länge som the stod wid sin
oskyldighet, Had the af syndsens mehn ej rim-
gaste förrret.

3. I kärlek, fred och frögd the lefde så til-
samman, At dödlig tunga ej beskrifwa kan
then gamman, Ach! ljuswa ndie, ty de på
et jordiskt wis, En himmel ägde i sitt sköna
Paradis.

4. The willa Djur som Lamb och Dufwor
woro spaka: I them fants intet ondt: hwart
et emot sin maka Sig wiste mildt och blidt:
och hwart man wände sig, Förspordes ibel
frögd på jo den stundelig.

5. All sällhets högsta grad, man intog på
den tiden: Föraktadt rå och bles, Gull, sam-
mets-drägt och siden; Om någon gollen tid
har varit, war wist då, Den nu med suck
och pust blir saknad i hwar word.

6. Men at war förste Far derjemte skulle
weta,

weta, Han hade öfwer sig den HERRen männ-
de heta, Som ännu större är än Himmelen
och jord, Och alt af intet skapt genom sin all-
maktis ord.

7. En gaf Gud honom Lag hwar efter han
skull' lefwa, Wid wite döden dö om wille han
mot strida, Och äta af det träd, Som wi-
ste ondt och godt, Så skulle honom ther på
följa ewigt spott.

8. Han dock til öfwerflöd des utom all ting
hade För sig och hustrun sin, som honom Gud
tillsade: På nöje, lust och frögd, på mat war
ingen brist, Skönt sköntes ther et Träd, hwad
hwar dock der med mist.

9. Men si, så sälle de i alla mål så word,
Så usle blefwo de, så snart som de förstodo På
jorden wille bli, o! hwilken högfärds tröst, Som
icke olk är den Lucifer fick först.

10. Ther stod det arina folk til kropp och
sial förbärswat, Det är den Majestät the sig
och oss förwärfwat, Här föll de så för them
så alla deras barn, Som brakte all i hop i
mörksens grymma garn.

11. När de sig såleds brakt uti Guds wres
de grymma, strart måst the us, två ur Pa-
radiset rymma, Från all then derra lust och
stora härlighet, och finge dra sin last med stor
besvärighet.

12. En blef för Adams skull förbannad jor-
dens gröda, Så han måst all sin tid i anlets
swett sig söda. Then förr en Konung war
utöfwer marken all, Är nu en usel träl och
gjorde et snöpligt fall.

13. Ja

13. Ja Eva jemwål fick sin del och minnes-
beta, Wid barna-födsan man ej tars dem ef-
ter leta. Hon som en Drottning war, blef
arm Elafwinna sen, som brakte all i hop i
mörksens grymma win.

14. I Nya Testaments Församlings första
tider, Då en Christ trogen blef förfölgd på
alla sidor, Bles plågad, stekt och bränd mar-
terad på alt sätt, Si så låg makt uppå at
frukta HERRan rätt.

15. Då, då fans mången from som sig lät
ej försäras; Då wägas lif och blod för Jesu
ord och lära, Då war det allwar med at ly-
da HERRans Lag, Då lystes GUDS Ords
kraft alt större dag från dag.

16. Men Gudi flagan nu, nu finnes så för-
riden, Som så trosaste är, war tid är så
förwriden, Då hon knapt nånsin så förderf-
wat warit förr, En nu för synd och skam står
altid öppen dörr.

17. Nu Noachs tid igen mig tyckes står til-
städes, Uti vårt Swea land, ho är som rätt-
slig rådes, Här aldels lefwa så, som wots
intet hopp, Som wots hellsu'tis grop nu tröte
at gapa opp.

18. I trätor, snack och tal måst Jesu namn
det dyra Bli nämt, och Satan med hwart ord,
tre eller fyra, När man förundrar sig på nå-
got såfångt ting, Då måste strax Guds Ord
lättsfärdigt släpas fring.

19. Nu beder man at Gud sig wille wäl
bewar

bewara, På wägar, stigar all ifrån den on-
das skara, Nu åter straxt therpå besaller du
din själ Och kropp i Satans wäld, tänk så
nu ber du wäl.

20. En slif försälder själ ibland wäl kan så
swara, När man den samma ber med swor-
dom stilla wara, Och hålla inne med de eder
och ej så, Den onda locka fram han kommer
wäl ändå.

21. Då swär han åter om på nytt igen det
samma, Ber den och den ta sig och på det
wårsta framman, Med frast det lägger til, Gud
länge nu borte är, Hur kan han höra mig,
at jag för ro skull swär.

22. En annan ede:buf månd äfwen också
swara, När man och honom ber från swor-
dom stilla wara: Swad skadar, säger han, det
at man skundom swär, Emedan man ber hos
ond mening icke bär.

23. När du i tijo år dig Satan har bort-
giftwit, Swar dag två gånger telt dig til hans
tjenst förskrifwit, Hur många gånger då har
du i femti år Bortskänkt din kropp och själ
med swordom dag från dag.

24. Och ther af kommer det at ungt folk
läret swärja, När Far och Mor så gjör, De
sig ther af nu snärja, I satans nät och garn
i sina späda år, Thermed de fara fort in til
sin swarta bår.

25. De barnen finnes än som litet eller intet
Wil lära lära sig at slå det rätta myntet, At
the

the sin far och mor, af hwilka the näst GUD
Har fått sin kropp och själ med senor fjötte
och hud.

27. En fader tijo barn han skjöter, föder,
kläder; Men utaf tijo barn et sällan fadren
gläder; Mång fader arma folk the nödgas
tigga bröd Af sina egna Barn, Fast bättre
wara död.

27. Men we otacksam kropp, som litet äf-
werwäger Hur ofta som din far har til sitt
natteläger, För din skull tröttan gått uti sin
anlets swett, Och med bekymmer stort ditt
wälfstånd efterlett.

28. An Modren huld then du i nijo må-
nar plågat, Inunder fjärleks bröst, som sig
i döden wägar För dig du hårda själ stått ut
en dödlig strid, Och för tig mödo hast i din
upfostrings tid.

29. Hur tidt ha the och dig på sina fjär-
leks armar Gatt, burit, klappat, kyss, samt
dina swaga tarmar Fyllt up med mat och dryck,
hwar efter wilkor sitt, Tänke på hur swårt som
tig din far och mor dig födt.

30. Swad tyckes fåra barn, mån du ej
woro plicktig, At wegergålla slift och wisa dig
upriktig: Tänke hwad för far och mor du nu
hår skänker in, Thet får du suppa ut framdels
af barnen din.

31. Min fromme Himla Far låt lefe mig
wanwörda, Min fåra Far och Mor ej något
dem påbörda, Hwaraf de skulle bli nödsakat
in för dig, At klaga på sitt barn, bort det
lång wäg från mig.

32. För